

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Miladou Mašinovou ve věci

žalobce: **Axxx xxxO,** IČ xxx
sídlem xxx
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Kaspříkem
sídlem Václavské náměstí 776/10, 110 00 Praha 1

proti
žalovaným: 1) **V. M.,** nar. xxx
bytem xxx
2) **K. A.,** nar. xxx
bytem xxx
3) **P. K.,** nar. xxx
bytem xxx
4) **J. P.,** nar. xxx
bytem xxx
5) **L. M.,** nar. xxx
bytem xxx
6) **F. V. ,** nar. xxx
bytem xxx
žalovaní 1-6 zastoupeni advokátem JUDr. Petrem Jurákem
sídlem Dolomitová 296/30, 159 00 Praha 5
7) **M. N.,** nar. xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem mgr. Milanem Polákem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 351 920,- Kč s příslušenstvím

Shodu s prvopisem potvrzuje S.M.

t a k t o :

I. Žaloba, aby byla žalovaným uložena povinnost zaplatit žalobci částku 351 920,-Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 11,75 % od 8. 2. 2022 do zaplacení se zamítá.

II. Žalobce je povinen nahradit žalovaným č. 1) až 6) na účet jejich právního zástupce náklady řízení ve výši 933 828 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému č. 7) na účet jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 232 852,4 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

IV. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet zdejšího soudu částku 4 174,- Kč na náhradu znalečného, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou došlou soudu 11. 2. 2022 se žalobce po žalovaných jakožto bývalých členech statutárního orgánu domáhal zaplacení původně částky 426 920,- Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody vzniklé porušením povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, která měla vzniknout žalobci tím, že F. V. a V. M. jako členové představenstva a dále P. J. jako bývalý člen představenstva a osoba blízká členovi představenstva žalobce koupili od žalobce vozidla Renault Koleos Tous Chemi SPZ xxx (nabyl V. M.), vozidlo Renault Kadjar SPZ xxx (nabyl F. V.) a vozidlo Renault Scénic III Monospace SPZ xxx (nabyl P. J.), a to výrazně pod cenou, ve střetu zájmů, čímž žalobci vznikla škoda v celkové výši 426 920 Kč.

Posléze vzal žalobu částečně zpět co do částky 75 000 Kč s přísl., soud proto řízení v tomto rozsahu usnesením z 28. 3. 2023 zastavil. Předmětem řízení tedy zůstal nárok na zaplacení částky 351 920,- Kč s příslušenstvím.

Žalobce uvedl, že, protože podle ust. § 2915 občanského zákoníku v případě náhrady škody způsobené porušením povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře členem statutárního orgánu je dána solidární odpovědnost všech členů tohoto orgánu, směřuje žaloba proti všem členům představenstva v rozhodném období. Uvedená vozidla nebyla prodána za obvyklou cenu, jak žalobce zjistil na základě znaleckého posudku, když obvyklá cena těchto tří vozidel podle znaleckých posudků znalce Dvořáka, které si nechal žalobce vypracovat, činí celkem 1 437 000 Kč, ve skutečnosti ale byla vozidla prodána za celkovou cenu 1 085 080 Kč. Tedy žalobci vznikla škoda ve výši rozdílu mezi obvyklou cenou podle těchto znaleckých posudků a skutečnou cenou, za kterou byla vozidla prodána.

V průběhu prvního jednání ve věci pak žalobce navrhl změnu žaloby spočívající ve změně žalobních tvrzení, kdy začal dále tvrdit, že za působení žalovaných ve statutárním orgánu žalobce existoval skrytý benefitní režim, který žalovaní minimálně trpěli, kdy již samotná existence takovéhoto režimu jakožto dlouhodobého systému zvýhodňování členů představenstva a s nimi spřízněných osob představuje porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře. Žalovaní číslo 1 a 6 a dále pan J. jako osoba členu orgánu blízká z tohoto systému navíc profitovali, když si za těchto zvýhodněných podmínek vozidla zakoupili. Šlo o nové tvrzení představující změnu žaloby,

o které soud rozhodl usnesením č. j. 80 Cm 36/2022-121 ze dne 2. 4. 2024 tak, že ji nepřipustil. Pokračoval poté v řízení o žalobě v jejím původním znění, tedy se skutkovým tvrzením, že škoda v žalované výši žalobci vznikla tím, že předmětná vozidla byla prodána pod cenou a nikoli za cenu obvyklou.

Žalobce shrnul, že žalovaní porušili povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, konkrétně svoji povinnost loajality, kdy dva z nich nabyli do vlastnictví vozidla, a pokud jde o bývalého člena představenstva, umožnili mu vozidlo nabýt do vlastnictví výrazně pod cenou, nikoli za tržní cenu, což žalobce prokázal věrohodnými znaleckými posudky v kombinaci s výslechem znalce Dvořáka. Pokud by soud neshledal, že došlo k porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, pak ve vztahu k žalovaným M. a V. by bylo třeba dovodit, že jim díky tomu, že vozidla nabyli výrazně pod cenou, vzniklo bezdůvodné obohacení, které by měli vydat.

Žalovaný č. 1–6 se shodně vyjádřili, že žaloba je nedůvodná, a navrhli její zamítnutí. Žalovaní se nedopustili žádného porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře. Žalobce netvrdil a neprokázal, jakým konkrétním jednáním žalovaných měli svoje povinnosti porušit. Předmětná vozidla byla odprodána prostřednictvím autobazaru žalobce za cenu stanovenou obchodním oddělením žalobce společně s ekonomickým oddělením. Rozhodování o cenách prodávaných vozidel vzhledem k předmětu činnosti žalobce nespadá pod obchodní vedení, tudíž nemohli žalovaní jako členové statutárního orgánu tímto způsobem žádnou svoji povinnost porušit. Za tímto účelem je u žalobce zřízeno prodejní a ekonomické oddělení, na která byla delegována cenotvorba jednotlivých vozidel a postup při jejich prodeji, žalovaní tedy o stanovení ceny za prodávaná vozidla nerozhodovali. Dále uvedli, že žalobce ani neprokázal svoje tvrzení o tom, že vozidla byla prodána za cenu nikoli obvyklou, vzhledem k tomu, že znalecké posudky, které k tomu žalobce předložil, nelze považovat za věrohodné, když ve skutečnosti znalec vozidla ani fyzicky neprohlédl. Poukazovali také na to, že ve skutečnosti se jedná o účelový krok ze strany nového vedení a nového majitele žalobce, který byl v rámci prověrky předcházející prodeji družstevních podílů obeznámen se stavem hospodaření včetně těchto převodů. Jelikož tedy žalobce netvrdil a neprokázal jednotlivé předpoklady pro vznik odpovědnosti za škodu žalovaných, je nutno žalobu zamítnout.

Žalovaný č. 7 shodně se žalovanými číslo 1–6 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalovaný č. 7 žádnou svoji povinnost při výkonu funkce člena statutárního orgánu neporušil, žalobce neprokázal svoje zásadní tvrzení, že vozidla byla prodána pod cenou, naopak žalovaní je vyvrátili prostřednictvím jimi předložených znaleckých posudků, když prokázali, že tato cena obvyklá byla. Zároveň by žalobce musel v souvislosti s tím prokázat i to, jestli vůbec objektivně existovala reálná možnost vozidla prodat za cenu vyšší, a to s ohledem na tehdejší pandemii covidu, která ovlivnila trh s ojetými vozidly. Shodně s ostatními žalovanými argumentoval tím, že se, ze stejných důvodů jako uvedli žalovaní č. 1–6, jedná o zneužití práva nepožívající právní ochrany. Zdůraznil, že předmětem činnosti žalobce jako autorizovaného prodejce značky Renault a Dacia je prodej nových a ojetých vozidel, kdy jich žalobce prodával stovky ročně. Sedmý žalovaný nepřijímal s ohledem na předmět činnosti žalobce rozhodnutí o prodeji každého jednotlivého vozidla, v této souvislosti zdůraznil, že podle čl. 20 bodu 1 stanov žalobce v aktuálním znění představenstvu družstva náleží obchodní vedení družstva, přičemž obchodním vedením se rozumí zejména organizování a řízení podnikatelské činnosti a rozhodování o podnikatelských záměrech. Pod obchodní vedení v případě družstva, jehož předmětem činnosti je prodej nových a ojetých vozidel, nespadá přijímání rozhodnutí o prodeji jednotlivých věcí (zboží), v tomto případě jednotlivých vozidel. Z toho vyplývá, že rozhodování o prodeji jednotlivých vozidel nespadalo pod obchodní vedení, tedy do působnosti představenstva jako statutárního orgánu žalobce. Jednalo se v případě prodeje těchto vozidel o smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku, prodej těchto vozidel tedy z tohoto důvodu nepodléhal režimu podle § 57 ZOK, jak žalobce tvrdí. I kdyby byly

tyto případy posuzovány jako jednání v nedovoleném střetu zájmů podle § 54 ZOK (k čemuž nedošlo), nebyl by důsledkem takového jednání nárok na náhradu škody vůči členům představenstva, ale nevázanost žalobce kupními smlouvami ve smyslu ust. § 440 NOZ, tudíž tímto způsobem by v žádném případě nemohl vzniknout nárok na náhradu škody z titulu porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře. S ohledem na to, že prodej vozidel představuje u žalobce jeho předmět činnosti, bylo v družstvu v souladu s povinností jednat s péčí řádného hospodáře rozhodnutím představenstva zřízeno prodejní a ekonomické oddělení, na které byla delegována mj. cenotvorba prodávaných vozidel. Cena prodávaných vozidel byla tedy stanovována tímto prodejním oddělením za součinnosti ekonomického oddělení, takovým způsobem byla cena stanovena i v případě předmětných vozidel. Zřízením těchto oddělení, respektive delegací cenotvorby na tato oddělení, žalovaní splnili svoji povinnost jednat s péčí řádného hospodáře (povinnost loajality). Žalobce ani řádně netvrdí jednotlivé předpoklady pro vznik nároku na náhradu škody, když přesně neoznačuje, jakým konkrétním jednáním sedmého žalovaného měla škoda vzniknout, tudíž i kdyby škoda vznikla, což se nestalo, z tohoto důvodu nemůže existovat ani příčinná souvislosti mezi jednáním žalovaného č. 7 a jejím vznikem. Z těchto důvodů tedy nejsou dány předpoklady pro vznik nároku na náhradu škody, a z toho důvodu je žalobu nutno zamítnout.

Soud provedl účastníky navržené důkazy, a to na návrh žalobce důkazy fakturou č. 2020212 ohledně vozidla Renault Koleos, předžalobní výzvou z 27. 1. 2022, výpisem z obchodního rejstříku žalobce, znaleckými posudky 052/5895/21 (Renault Koleos SPZ xxx), č. 0535896/21 a 051/5894/21, fakturou č. 2020164, č. 2020215, dopisem z 25. 11. 2021 (výzva k poskytnutí součinnosti k vypracování znaleckého posudku), dopisem z 29. 11. 2021 (totéž), dopisem právního zástupce žalovaných č. 1–6 z 1. 12. 2021, dopisem ze 7. 12. 2021, čestným prohlášením A. T. z 1. 2. 2024, výňatkem z interních systémů žalobce ohledně předmětných vozidel a jejich prodeje pánům M. , V., paní M. a panu H.

Na návrh žalovaných pak soud provedl listinné důkazy výroční zprávou žalobce za rok 2019, stanovami žalobce, nabídkami ojetých vozidel z webu žalobce, znaleckými posudky č. 4974-047/2024 a č. 4975-048/2024, smlouvou o převodu družstevního podílu mezi M. N. jako převodcem a Bxxx xxx xxxA, a. s., jako nabyvatelem, částečným výpisem platných údajů z evidence skutečných majitelů DR xxx – AXXX XXXO – skutečný majitel R. S., předžalobními výzvami z 10. 9., 15. 9. a 17. 9. 2021, žalobou a výzvou k vyjádření v řízení sp. zn. 74 Cm 244/2021, vyjádřením sedmého žalovaného v této věci ze dne 23. 2. 2020, svěřeneckou smlouvou ze 17. 12. 2020, zástavní smlouvou č. 177/21 P-112/21-120 z 10. 2. 2021 a č. 1561/21-931/21-120 z 8. 12. 2021, znaleckým standardem č. 1/2005, znaleckými posudky č. 4974-047/2024 a č. 4975-048/2024.

Dále soud provedl na návrh žalovaných výslechy svědků Š. a C. a na návrh žalobce výslech svědka A. T., když v případě J. Š. jde o vedoucího prodeje, který u žalobce pracoval v této pozici od roku 2007 do roku 2021, kdy jako vedoucí prodeje měl na starosti prodej nových a ojetých vozidel a vypověděl o tom, jakým způsobem byly vytvářeny ceny těchto prodávaných vozidel. Svědek C. byl u žalobce zaměstnán v letech 2008–2021 jako prodejce ojetých vozidel a byl podřízeným J. Š. , pracoval jako vedoucí autobazaru a vypovídal o způsobu cenotvorby při prodeji ojetých vozidel. A. T. byl zaměstnán u žalobce v různých pozicích, přičemž od roku 2000 doposud působí na pozici správce informačních systémů. Vyjadřoval se ke způsobu vedení těchto informačních systémů, jakým způsobem jsou v nich evidovány informace týkající se provozování předmětu činnosti žalobce a prodeje vozidel, respektive k otázce věrohodnosti výstupů z těchto informačních systémů.

Dále soud provedl na návrh žalobce výslech znalce Ing. Davida Dvořáka, který zpracoval na objednávku žalobce znalecké posudky č. 051/5894/21, 052/5895/21 a 053/5896/21 za účelem stanovení obvyklé ceny předmětných vozidel.

Provedeným dokazováním soud zjistil, že předmětem činnosti žalobce je prodej nových a ojetých vozidel značky Renault a Dacia, představenstvo v rámci výkonu působnosti při obchodním vedení družstva zřídilo obchodní a prodejní oddělení, které rozhodovalo o stanovení ceny jednotlivých prodávaných vozidel, přičemž se vycházelo z nákupní ceny od dodavatele s přihlédnutím ke konkrétnímu zákazníkovi, pro kterého bylo vozidlo určeno. Konkrétně o výši ceny rozhodovalo toto prodejní a ekonomické oddělení, jak vypověděli svědci J. Š. a M. C. . Podle čl. 20 bod 2 stanov obchodní vedení družstva přísluší představenstvu. Vozidlo Renault Koleos bylo prodáno za cenu 540 000 Kč s DPH, vozidlo Renault Kadjar za cenu 431 000 Kč s DPH a vozidlo Renault Scénic za cenu 114 080 Kč s DPH, celkem za částku 1 010 081 Kč. Tato skutečnost byla navíc mezi účastníky nesporná. Ze znaleckých posudků č. 4974-047/2024 a 4975-048/2024 předložených žalovanými vyplývá, že soudní znalec Ing. J. J. stanovil obvyklou cenu vozidla Renault Kadjar na částku 420 000 Kč včetně DPH, obvyklou cenu Renaultu Scénic na částku 142 500 Kč včetně DPH, kdy obvyklá cena těchto vozidel podle uvedených znaleckých posudků znalce Ing. K. byla nižší, než za kterou byla předmětná vozidla prodána. Co se pak týče Renaultu Koleos, má soud za prokázané nabídkami vozidel z webu, že obdobná vozidla se prodávají a v předmětném období prodávala za obdobné nebo i nižší ceny, než za kterou bylo vozidlo prodáno v daném případě.

Ze znaleckých posudků vypracovaných znalcem Dvořákem předložených žalobcem soud nevycházel, když je hodnotí z hlediska stanovení obvyklé ceny jako neprůkazné, neboť znalec stanovil obvyklou cenu vozidel, aniž by vozidla fyzicky prohlédl, posudky byly tudíž vyhotoveny bez podstatných údajů, zejména informací o opravách a poškozeních vozidel a bez informací o jejich skutečném technickém stavu, což jsou informace, které logicky jsou podstatné pro závěr o obvyklé ceně takových vozidel. Dále znalec nezohlednil vlivy mimořádných okolností na trhu, což byla v té době mimořádná epidemiologická opatření zavedená v důsledku pandemie covidu v roce 2020, když znalec vliv na snížení poptávky po nákupu nových a ojetých automobilů v této době nezohlednil.

Soud tedy nemá provedeným dokazováním za zjištěné, že by předmětná vozidla byla skutečně prodána za cenu nižší, než je obvyklá cena, přičemž prokazovat toto tvrzení bylo na žalobci.

Podle ust. § 159 zákona č. 89/2012 Sb. OZ ten, kdo přijme funkci člena voleného orgánu, zavazuje se, že ji bude konat s nezbytnou loajalitou a potřebnými znalostmi a pečlivostí. Má se za to, že jedná nedbale, kdo není této péče řádného hospodáře schopen, ač to musel zjistit při přijetí funkce nebo při jejím výkonu, a nevyvodí z toho pro sebe důsledky.

Podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 90/2012 (ZOK) pečlivě a s potřebnými znalostmi jedná ten, kdo mohl při podnikatelském rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace; to neplatí, pokud takovéto rozhodnutí nebylo učiněno s nezbytnou loajalitou. Člen statutárního orgánu kapitálové společnosti může požádat nejvyšší orgán obchodní korporace o udělení pokynu týkajícího se obchodního vedení; tím není dotčena jeho povinnost jednat s péčí řádného hospodáře.

Podle ust. § 54 odst. 1 ZOK, dozví-li se člen voleného orgánu obchodní korporace, že může při výkonu jeho funkce dojít ke střetu jeho zájmu se zájmem obchodní korporace, informuje o tom bez zbytečného odkladu orgán, jehož je členem, a kontrolní orgán, byl-li zřízen, jinak nejvyšší orgán. Člen voleného orgánu obchodní korporace splní povinnosti podle odst. 1 i tím, že informuje nejvyšší orgán, ledaže sám jako jediný společník vykonává jeho působnost. Tímto ustanovením

není dotčena povinnost člena voleného orgánu obchodní korporace jednat v zájmu obchodní korporace.

Podle ust. § 55 odst. 1 ZOK, hodlá-li člen voleného orgánu obchodní korporace uzavřít s touto korporací smlouvu, informuje o tom bez zbytečného odkladu orgán, jehož je členem, a kontrolní orgán, byl-li zřízen, jinak nejvyšší orgán.

Podle ust. § 57 ZOK se ustanovení § 55 a 56 nepoužijí pro smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku.

Podle ust. § 440 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb. (OZ) překročí-li zástupce zástupčí oprávnění, zavazuje právní jednání zastoupeného, pokud překročení schválí bez zbytečného odkladu. To platí i v případě, kdy za jiného právně jedná osoba, která k tomu není oprávněna.

Podle ust. § 706 odst. 1 ZOK představenstvu náleží obchodní vedení družstva.

Podle žalobních tvrzení měla být škoda v žalované výši způsobena tím, že došlo k prodeji předmětných tří vozidel za cenu nižší než cenu obvyklou, přičemž dva z žalovaných, č. 1 a 6, měli z takového prodeje přímo profitovat, kdy vozidlo Renault Koleos nabyl do vlastnictví první žalovaný a vozidlo Renault Kadjar nabyl do vlastnictví šestý žalovaný, vozidlo Renault Scénic nabyl do vlastnictví pan P. J., bývalý člen představenstva, tedy osoba blízká. Všichni žalovaní takovýto pro žalobce nevýhodný prodej vozidel strpěli a nezabránili mu. V této souvislosti tedy bylo především podstatné, zda cena, za kterou byla tato vozidla prodána, byla skutečně nižší než cena obvyklá. Soud má za zjištěné, jak shora popsáno, že tomu tak není, jelikož ze znaleckých posudků vypracovaných znalcem Dvořákem, kterými hodlal žalobce toto tvrzení prokázat, soud nevycházel z důvodů, které jsou výše popsány. Tudíž žalobní tvrzení, že se jednalo o cenu nižší než obvyklou, soud nemá za prokázané. Naopak z důkazů předložených žalovanými vyplývá, že cena, za kterou byla tato vozidla prodána, byla ve skutečnosti vyšší, než byla cena obvyklá. Žalobce tedy neprokázal základní tvrzení, na němž byla žaloba postavena, přičemž bylo jeho povinností prokazovat předpoklady pro vznik nároku na náhradu škody, tedy vznik škody, konkrétní porušení povinnosti žalovaných jednat s péčí řádného hospodáře a příčinnou souvislost mezi oběma. Pokud nebylo prokázáno, že vozidla byla prodána nevýhodně, za cenu nižší než obvyklou, není tím prokázán prvotní předpoklad pro vznik tohoto nároku, a to vznik škody.

Dále soud dospěl k závěru, že, jelikož prodej nových a ojetých vozidel představuje předmět činnosti žalobce, což ani nebylo mezi účastníky sporné, pak se neaplikují ust. § 54 a 55 ZOK upravující jednání ve střetu zájmů. Uplatní se ust. § 56 a 57 ZOK, takže, jelikož se u žalobce v případě smluv o prodeji vozidel jednalo s ohledem na jeho předmět činnosti o smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku, nepodléhal prodej vozidel tomuto zvláštnímu režimu, jak vyplývá z ust. § 57 ZOK. V případě žalobce, který je autorizovaným prodejcem vozidel značky Renault a Dacia, jak nových, tak ojetých (nesporná skutečnost), prodej vozidel nespadá pod obchodní vedení družstva (§ 706 odst. 1 ZOK), které ve smyslu čl. 20 bodu 1 stanov žalobce náleží představenstvu. Ve smyslu právního názoru obsaženého v rozsudku Nejvyššího soudu ČR 29 Odo 479/2003 se obchodním vedením rozumí zejména organizování a řízení podnikatelské činnosti a rozhodování o podnikatelských záměrech. Z toho je zřejmé, že pod obchodní vedení družstva, jehož předmětem činnosti je prodej nových a ojetých vozidel, nemůže spadat přijímání rozhodnutí o prodeji jednotlivých vozidel (věcí – zboží), jejichž prodej představuje předmět podnikatelské činnosti tohoto družstva. V souladu s tím bylo u žalobce rozhodnutím představenstva zřízeno prodejní a ekonomické oddělení, na které byla delegována mj. také cenotvorba prodávaných vozidel, cenu prodávaných vozidel tedy vždy stanovovalo prodejní oddělení v součinnosti s ekonomickým oddělením. Tímto způsobem byla cena stanovena i v případě tří předmětných vozidel. Jednalo se o přípustnou delegaci cenotvorby z působnosti představenstva na prodejní a ekonomické oddělení,

jejichž zřízením a provedením této delegace žalovaní plnili svoji povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře (loajality). Cena prodávaných vozidel byla těmito odděleními určována nezávisle na konkrétním rozhodnutí představenstva podle zůstatkové účetní hodnoty vozidel s přihlédnutím ke každému konkrétnímu zákazníkovi.

Z uvedeného důvodu nelze ve skutečnosti, že vozidla byla odprodána za cenu stanovenou prodejním a ekonomickým oddělením, spatřovat jakékoli porušení povinnosti na straně žalovaných. Navíc se soud v této souvislosti ztotožňuje s argumentací sedmého žalovaného v tom smyslu, že i pokud by bylo na předmětné smlouvy o odprodeji vozidel nahlíženo jako na smlouvy uzavřené v nedovoleném střetu zájmů (k němuž zde ze shora popsaných důvodů nedošlo, protože se ust. § 54 ZOK neaplikuje), pak by důsledkem takového jednání v nedovoleném střetu zájmu byla situace, že by žalobce jako prodejce nebyl těmito smlouvami vázán (ve smyslu ust. § 440 OZ), takže by zůstal vlastníkem předmětných vozidel, nedošlo by tedy ke vzniku škody, potažmo ke vzniku nároku na její náhradu. Uvedené závěry podporuje rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 5. 10. 2022 sp. zn. 31 Cdo 1640/2022.

Z uvedeného je zřejmé, že nejsou splněny podmínky pro vznik nároku na náhradu škody způsobené porušením péče řádného hospodáře, jelikož jednak nevznikla škoda, protože soud má za prokázané, že vozidla nebyla prodána za cenu nižší, než je cena obvyklá. To, za jakou cenu byla vozidla prodána, že ji stanovilo prodejní a ekonomické oddělení v rámci delegace cenotvorby na tato oddělení, nepředstavuje porušení žádné povinnosti ze strany žalovaných jako členů statutárního orgánu, jelikož, jak shora popsáno, smlouvy o prodeji vozidel s ohledem na předmět činnosti žalobce představují smlouvy uzavírané v rámci běžného obchodního styku ve smyslu § 57 ZOK a nespadají pod obchodní vedení družstva. Jestliže neexistuje škoda ani porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře na straně žalovaných, nemůže existovat ani příčinná souvislost mezi nimi.

Z uvedeného je zřejmé, že nejsou splněny předpoklady pro vnik nároku na náhradu škody způsobené porušením péče řádného hospodáře. Z tohoto důvodu je nutno žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Protože tyto závěry samy o sobě postačují k zamítnutí žaloby, soud se již nezabýval argumentací žalovaných, že žaloba zároveň představuje zneužití práva, které nepožívá právní ochrany, s ohledem na účelový postup nového majitele žalobce R. S., který má uplatňováním nedůvodných nároků sledovat záměr snížit kupní cenu, kterou za převod družstevních podílů zaplatil.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle úspěchu ve věci, jejich náhrada byla tedy přiznána úspěšným žalovaným v rozsahu nákladů právního zastoupení.

Žalovaným č. 1)-6) náleží náhrada nákladů, a to v rozsahu nákladů právního zastoupení za 4 úkony právní služby za jednoho žalovaného podle § 11 odst. 1 písm a) a d) advokátního tarifu z tarifní hodnoty 426 920 Kč, tedy 10 020 Kč za jeden úkon právní služby (vynásobeno počtem zastoupených žalovaných x 6), a to: převzetí a příprava právního zastoupení (6 x 10 020 Kč), podání odporu ze dne 25. 5. 2022 (6 x 10 020 Kč), odůvodnění odporu dne 27. 6. 2022 (6 x 10 020 Kč), setkání s mediátorem dne 12. 12. 2022 od 9:00 hod. do 10:15 hod (6 x 10 020 Kč), celkem tedy 240 480 Kč, při aplikaci snížení o 20 % dle § 12 odst. 4 AT, tedy sníženo o 48 096 Kč, a náhrada hotových výdajů dle § 13. odst. 3 AT za 24 režijních paušálů po 300 Kč, ve výši 7 200 Kč, celkem ve výši 199 548 Kč, dále náleží žalovaným č. 1) -6) náhrada nákladů řízení v rozsahu právní zastoupení za 15 úkonů právní služby za jednoho žalovaného podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu z tarifní hodnoty 351 920 Kč po částečném zpětvzetí, tedy 9 740 Kč za jeden úkon právní služby (vynásobeno počtem zastoupených žalovaných x 6), a to: účast na jednání dne 17. 7. 2023 (6 x 10 020 Kč),vyjádření žalovaných ze dne 21. 8. 2023 (6 x 10 020 Kč), vyjádření

žalovaných ze dne 8. 1. 2024 (6 x 10 020 Kč), účast na jednání dne 8. 1. 2024 (6 x 10 020 Kč), vyjádření žalovaných ze dne 18. 3. 2024 (6 x 10 020 Kč), účast na jednání dne 4. 4. 2024 (6 x 10 020 Kč), vyjádření žalovaných ze dne 18. 5. 2024 (6 x 10 020 Kč), účast na jednání dne 23. 5. 2024 od 12:00 do 14:00 hod. (6 x 10 020 Kč), účast na jednání dne 23. 5. 2024 od 14:00 do 14:15 hod. (6 x 10 020 Kč), vyjádření žalovaných ze dne 31. 5. 2024 (6 x 10 020 Kč), závěrečný návrh dne 23. 9. 2024 (6 x 10 020 Kč), účast na jednání dne 24. 9. 2024 (6 x 10 020 Kč), účast na jednání dne 12. 11. 2024 od 13:00 do 13:40 hod. (6 x 10 020 Kč), účast na jednání dne 13. 12. 2024 (6 x 10 020 Kč), celkem tedy 876 600 Kč, při aplikaci snížení o 20 % dle § 12 odst. 4 AT, tedy sníženo o 175 320 Kč, a náhrada hotových výdajů dle § 13. odst. 3 AT za 90 režijních paušálů po 300 Kč, ve výši 27 000 Kč, celkem ve výši 728 280 Kč a dále úhrada za vypracování znaleckých posudků znalcem ze dne 19. 5. 2024 ve výši 6 000 Kč. Celkem tedy náklady činí částku (199 548 Kč + 728 280 Kč + 6 000Kč) 933 828 Kč za žalované č. 1) -6) k rukám advokáta žalovaných č. 1)-6) (§ 149 odst. 1 o.s.ř) ve standardní lhůtě k plnění (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Žalovanému č. 7) náleží náhrada nákladů, a to v rozsahu nákladů právního zastoupení za 6 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm a) a d) advokátního tarifu z tarifní hodnoty 426 920 Kč, tedy 10 020 Kč za jeden úkon právní služby, a to: příprava a převzetí právního zastoupení, odpor ze dne 19. 5. 2022, vyjádření ze dne 29. 6. 2022, vyjádření ze dne 21. 9. 2022, účast na setkání s mediátorem dne 12. 12. 2022, vyjádření ze dne 18. 1. 2023, celkem tedy 60 120 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13. odst. 3 AT za 6 režijních paušálů po 300 Kč, ve výši 1 800 Kč, navýšeno o částku 21 % DPH z částky 61 920 Kč, to je 13 003 Kč, celkem ve výši 74 923,2 Kč, dále náleží žalovanému č. 7) náhrada nákladů řízení v rozsahu právní zastoupení za 13 úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu z tarifní hodnoty 351 920 Kč po částečném zpětvzetí, tedy 9 740 Kč za jeden úkon právní služby, a to: vyjádření ze dne 12. 10. 2023, vyjádření ze dne 5. 1. 2024, účast na jednání dne 8. 1. 2024, vyjádření ze dne 18. 3. 2024, účast na jednání dne 4. 4. 2024, závěrečný návrh ze dne 23. 9. 2024, písemné podání ze dne 21. 6. 2024, účast na jednání dne 23. 5. 2024 od 12:00 do 14:00 hod. účast na jednání dne 23. 5. 2025 od 14:00 do 14:15, účast na jednání dne 24. 9. 2024, účast na jednání 12. 11. 2024 od 11:30 do 13:30, účast na jednání dne 12. 11. 2024 od 13:30 do 13:40 hod., účast na jednání dne 13. 12. 2024, celkem tedy 130 520 Kč a náhrada hotových výdajů dle § 13. odst. 3 AT za 13 režijních paušálů po 300 Kč, ve výši 3 900 Kč, navýšeno o částku 21 % DPH z částky 130 520 Kč, to je 27 409,2 Kč, celkem ve výši 157 929,2 Kč, celkem tedy náklady řízení činí částku 232 852,4 Kč za žalovaného č. 7) k rukám advokáta žalovaného č. 7) (§ 149 odst. 1 o.s.ř) ve standardní lhůtě k plnění (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Pokud by nebylo splněno dobrovolně, co ukládá toto rozhodnutí, až bude vykonatelné, je možno podat návrh na výkon rozhodnutí soudem.

V Praze dne 13. prosince 2024

JUDr. Milada Mašinová
samosoudkyně